22 d'agost: Santa Maria Reina

Text de l'Evangeli (*Lc* 1,26-38): En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel en un poble de Galilea anomenat Natzaret, a una noia verge, unida per acord matrimonial amb un home que es deia Josep i era descendent de David. La noia es deia Maria. L'Àngel entrà a trobar-la i li digué: «Déu te guard, plena de la gràcia del Senyor!» (...). Maria va dir: «Sóc l'esclava del Senyor».

Santa Maria Reina

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, amb motiu d'aquesta festa, ens preguntem: a ull de Déu, què significa veritablement "regnar"? La reacció de la Mare de Déu ens introdueix en la qüestió: se li acaba d'anunciar que serà la Mare del Fill de l'Altíssim —per tant: Mare de Déu—, i ella respon "Sóc l'esclava del Senyor». Així, la grandesa és viscuda en l'anorreament: és la lògica de Déu que de cap de les maneres capta la lògica mundana.

El cristianisme naixent tot seguit ho entengué: Així, l'himne cristològic de Felipencs 2,6-8 (c.54-61 d.C.) ho expressa amb tota precisió: "Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau (...). S'abaixà i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu (...)". De fet, Jesús a la Creu és menys que un esclau; passa per ser un criminal. Paral·lelament, Maria al Calvari és menys que una esclava; passa per ser la mare d'un criminal. Un complet anorreament!

—Déu regna així: manifesta el seu poder renunciant al seu poder; manifesta el seu amor despullant-se de Sí mateix... Maria Reina transita exactament per aquest mateix camí.